

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-135/10

**Societă Consortile Fonografici (SCF)
împotriva
Marco Del Corso**

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Corte d'appello di Torino)

„Dreptul de autor și drepturi conexe în societatea informațională — Aplicabilitate directă în ordinea juridică a Uniunii a Convenției de la Roma, a Acordului TRIPS și a WPPT — Directiva 92/100/CE — Articolul 8 alineatul (2) — Directiva 2001/29/CE — Noțiunea «comunicare publică» — Comunicare publică a fonogramelor difuzate la radio într-un cabinet stomatologic”

Sumarul hotărârii

1. *Acorduri internaționale — Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală (TRIPS) — Tratatul Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale (OMPI) privind interpretările și execuțiile și fonogramele — Aplicabilitate directă în ordinea juridică a Uniunii — Lipsa efectului direct*

(Acordul TRIPS; Tratatul Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale privind interpretările și execuțiile și fonogramele)

2. *Acorduri internaționale — Convenția de la Roma privind protecția artiștilor interpreți sau executanți, a producătorilor de fonograme și a organismelor de radiodifuziune — Inaplicabilitate în ordinea juridică a Uniunii — Efecte indirecte*

(Convenția de la Roma privind protecția artiștilor interpreți sau executanți, a producătorilor de fonograme și a organismelor de radiodifuziune)

3. *Apropierea legislațiilor — Drept de autor și drepturi conexe — Directivele 92/100 și 2001/29 — Noțiunea de comunicare publică — Interpretare în lumina dreptului internațional*

(Directiva 2001/29 a Parlamentului European și a Consiliului; Directiva 92/100 a Consiliului)

4. *Apropierea legislațiilor — Drept de autor și drepturi conexe — Dreptul de închiriere și de împrumut al operelor protejate — Directiva 92/100 — Comunicare publică — Noțiune — Difuzare gratuită de fonograme într-un cabinet stomatologic privat — Excludere*

[Directiva 92/100 a Consiliului, art. 8 alin. (2)]

1. Dispozițiile Acordului privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală, care constituie Anexa 1 C la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (Acordul TRIPS), și ale Tratatului Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale privind interpretările și execuțiile și fonogramele sunt aplicabile în ordinea juridică a Uniunii.

Particularii nu pot invoca direct nici respectivul acord și nici tratatul sus-menționat.

(a se vedea punctul 56 și dispozitiv 1)

2. Întrucât Convenția internațională privind protecția artiștilor interpreți sau executanți, a producătorilor de fonograme și a organismelor de radiodifuziune, adoptată la Roma, nu face parte din ordinea juridică a Uniunii, nu îi este aplicabilă. Ea produce însă efecte indirecte în privința acesteia din moment ce, potrivit articolului 1 alineatul (1) din Tratatul Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale privind interpretările și execuțiile și fonogramele, Uniunea este obligată să nu stea în calea obligațiilor care le revin statelor membre în temeiul convenției.

Particularii nu pot invoca direct această convenție.

(a se vedea punctele 50 și 56 și dispozitiv 1)

3. Noțiunea „comunicare publică”, prevăzută în Directiva 92/100 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale și în Directiva 2001/29 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională trebuie interpretată în lumina noțiunilor echivalente cuprinse în Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală, care constituie Anexa 1 C la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (Acordul TRIPS), în Tratatul Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale privind interpretările și execuțiile și fonogramele și în Convenția internațională privind protecția artiștilor interpreți sau executanți, a producătorilor de fonograme și a organismelor de radiodifuziune, adoptată la Roma.

Această noțiune trebuie interpretată astfel încât să rămână compatibilă cu acordul, cu tratatul și cu convenția citate anterior, având de asemenea în vedere contextul în care asemenea noțiuni echivalente se înscriu și scopul urmărit de dispozițiile convenționale relevante în materie de proprietate intelectuală.

(a se vedea punctul 56 și dispozitiv 1)

4. Noțiunea „comunicare publică” prevăzută la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 92/100 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale trebuie interpretată în sensul că nu acoperă situația difuzării gratuite de fonograme într-un cabinet stomatologic în cadrul exercitării unei profesii liberale, în avantajul clientelei, care beneficiază de aceasta independent de voința sa. Prin urmare, o astfel de difuzare nu conferă producătorilor de fonograme dreptul de a percepe o remunerație.

Astfel, clienții unui medic stomatolog formează în mod normal un grup de persoane a cărui alcătuire este stabilă în mare măsură și constituie, așadar, un ansamblu determinat de potențiali destinatari, întrucât celelalte persoane nu au, în principiu, acces la prestările de servicii oferite de medic. În consecință, nu este vorba despre „persoane în general”. În ceea ce privește, pe de altă parte, importanța numărului de persoane care au posibilitatea să asculte aceeași fonogramă difuzată de medicul stomatolog, această pluralitate este una mică sau chiar nesemnificativă, dat fiind că cercul de persoane prezente simultan în cabinetul său este în general foarte limitat. În plus, deși clienții se succed, nu este mai puțin adevărat că acești clienți, prezenți prin rotație, nu sunt, de regulă, destinatarii aceluiași fonogramă, în special ai celor radiodifuzate. În sfârșit, un medic stomatolog care difuzează fonograme în prezența pacienților săi ca muzică de ambient nu poate să se aștepte în mod rezonabil la o creștere a clientelei doar ca urmare a acestei difuzări și nici să crească prețul prestărilor de servicii oferite. Prin urmare, o astfel de difuzare nu este susceptibilă, în sine, să aibă o repercusiune asupra veniturilor acestui medic. Astfel, clienții unui medic stomatolog merg la un cabinet stomatologic având ca unic obiectiv să fie îngrijiți, o difuzare de fonograme nefiind un aspect inerent în practica serviciilor de stomatologie. Aceștia beneficiază în mod fortuit și independent de dorințele

lor de accesul la anumite fonograme, în funcție de momentul sosirii la cabinet și de durata așteptării, precum și de natura tratamentului care le este efectuat. În aceste condiții, nu se poate prezuma că clientela normală a unui medic stomatolog este receptivă la difuzarea în cauză. În consecință, o astfel de difuzare nu are caracter lucrativ.

(a se vedea punctele 95-99 și 102 și dispozitiv 2)